

DREMPEL 4

Die Maatskappy Was Net Die Begin

Vir baie jare het ek geglo dat ek 'n loopbaan bou.

Dit was 'n redelike oortuiging.

Elke oggend het ek opgestaan om te werk.

Elke week het doelwitte gehad.

Elke maand het resultate gehad.

Elke jaar het 'n balansstaat gehad.

Alles het gelyk of dit die idee bevestig dat die middelpunt van die storie die werk was.

Toe het die tyd gekom.

En die tyd het, soos altyd, dit op hom geneem om elke ding op sy plek te sit.

Vandag, wanneer ek terugkyk, onthou ek nie die syfers soveel soos ek die mense onthou nie.

Ek onthou nie die statistieke soveel soos ek die gesprekke onthou nie.

Ek onthou nie die prosedures soveel soos ek die besluite onthou nie.

Dit is 'n verrassende ontdekking.

Ons bring 'n lewe deur om te glo dat die waarde in die strukture lê.

Toe ontdek ons dat die waarde weggesteek
was in die mense wat deur daardie strukture
beweeg het.

Ek het 'n wêreld binnegegaan wat presiese
reëls gehad het.

Duidelike doelwitte.

Hoë standaarde.

Dit het dissipline geëis.

Dit het verantwoordelikheid gevra.

Dit het nie veel ruimte aan kortpaaie
toegestaan nie.

Dit was 'n veeleisende omgewing.

En dit was 'n geluk.

Want dissipline is 'n vorm van respek.

Voor alles teenoor jouself.

Ons leef in 'n tydperk wat voortdurend die
talent vier.

Ek het geleer om iets anders te respekteer.

Die volharding.

Die talent kan 'n deur oopmaak.

Die volharding laat jou toe om deur die gang
te gaan.

Baie briljante mense verdwyn.

Baie gewone mense bou daarenteen
buitengewone werke.

Die verskil is selde die intelligensie.

Dikwels is dit die kontinuïteit.

Dag na dag.

Besluit na besluit.

Verantwoordelikheid na verantwoordelikheid.

Dit was daar dat ek 'n fundamentele ding
begin verstaan het.

'n Organisasie is nooit werklik van geboue
gemaak nie.

Dit is nie van logo's gemaak nie.

Dit is nie van slagspreuke gemaak nie.

Dit is gemaak van gedrag wat oor tyd herhaal
word.

Elke maatskappy besit 'n sigbare kultuur en 'n
onsigbare een.

Die eerste verskyn in die brosjures.

Die tweede kom na vore wanneer niemand
kyk nie.

Wanneer 'n probleem opduik.

Wanneer 'n kliënt ontevrede is.

Wanneer 'n resultaat ontbreek.

Wanneer 'n krisis aan die deur klop.

Dit is in daardie oomblik dat jy ontdek wat werklik saak maak.

Vir jare het ek mans en vroue onder druk waargeneem.

Sommige het heeltemal verander.

Ander het die beste van hulself onthul.

En dit was in daardie oomblikke dat ek geleer het.

Nie uit die suksesse nie.

Uit die reaksies.

Want die ware identiteit van 'n persoon kom selde na vore op die maklike dae.

Dit openbaar sigself wanneer iets breek.

Wanneer die plan misluk.

Wanneer die sekerheid verdwyn.

Wanneer net die karakter oorbly.

Baie van die belangrikste lesse van my lewe het nie uit 'n klaskamer gekom nie.

Hulle het nie uit 'n boek gekom nie.

Hulle het uit daaglikse ontmoetings gekom.

Uit kollegas.

Uit kliënte.

Uit mense wat waarskynlik nooit gedink het dat hulle iets leer nie.

Die lewe werk dikwels so.

Die belangrikste meesters bied hulle nie as meesters aan nie.

Hulle leef eenvoudig voor ons.

En iets van hulle bly oor.

Met die verloop van die jare het ek begin reis.

Verskillende nasies.

Verskillende kulture.

Verskillende tale.

In die begin het ek die verskille gesoek.

Dit was natuurlik.

Elke land het gelyk of dit 'n eie persoonlikheid besit.

'n Ritme.

'n Logika.

'n Sensitiwiteit.

Toe het iets gebeur.

Ek het die ooreenkomste begin opmerk.

'n Vader bekommerd oor die toekoms van sy kinders.

'n Moeder gereed om haarself op te offer.

'n Jongman begerig om sy eie waarde te bewys.

'n Werker wat respek vra.

'n Bejaarde wat gehoor wil word.

Die koördinate het verander.

Die mens het verbasend eenders gebly.

Dit was toe dat ek begin verstaan het dat die maatskappy veel meer as 'n werkplek was.

Dit was 'n venster.

Dit het my toegelaat om die wêreld te beskou.

Om werklikhede binne te gaan wat ek andersins nooit sou geken het nie.

Om te verstaan dat die geografie die mense veel minder skei as wat hulle glo.

Elke reis het iets bygevoeg.

Elke ontmoeting het 'n geestelike grens verskuif.

Elke ervaring het 'n vooroordeel afgebreek.

En sonder om dit te besef, was ek besig om 'n les te leer wat groter was as die werk self.

Die mens kom voor elke stelsel.

Altyd.

Die strategieë verander.

Die markte verander.

Die tegnologieë verander.

Die geslagte verander.

Maar die vertrouë bly.

Die respek bly.

Die gegewe woord bly.

Dit is geldeenhede wat nooit waarde verloor
nie.

Wanneer ek aan daardie tydperk van my lewe
terugdink, beskou ek dit nie net as 'n
professionele pad nie.

Ek beskou dit as 'n menslike leerlingskap.

'n Laboratorium.

'n Informele skool waarin elke dag 'n
besonderheid by die begrip van die wêreld
gevoeg het.

Daarom glimlag ek vandag wanneer iemand 'n
loopbaan tot 'n reeks rolle verminder.

Die rolle is tydelik.

Die lesse bly.

Die mense bly.

Die transformasies bly.

Op die ou end dra ek nie 'n organigram saam
met my nie.

Ek dra nie 'n posisie saam met my nie.

Ek dra nie 'n titel saam met my nie.

Ek dra honderde gesigte saam met my.

Duisende gesprekke.

'n Onberekenbare hoeveelheid lesse ontvang
van gewone mense.

En bowenal een sekerheid.

Die maatskappy was belangrik.

Baie belangrik.

Dit het my gevorm.

Dit het my op die proef gestel.

Dit het paaie vir my oopgemaak wat ek nooit
sou voorgestel het nie.

Maar dit was nie die eindstreep nie.

Dit was die vertrekpunt.

Want die werk het vaardighede gebou.

Die wêreld het bewustheid gebou.

En die ware storie, dié wat stadig binne my
vorm aangeneem het, moes nog begin.